

Vánoční divadelní hry plné snů pro děti a dospělé

Louskáček v ostravském Národním divadle moravskoslezském

**ohlédnutí
za divadelní premiérou**

JIŘÍ URBAN

Ostrava – Kdy jindy než ve vánočním čase je záhodno uvá-
dět Čajkovského balet Louskáček, jak jinak než s navo-
zením romantické atmosféry oslovit diváky všech věko-
vých kategorií? Činí se tak od-
jakživa, vlastně od světové
premiéry 6. prosince 1892 v
Petrohradě. Louskáček vždy
znovu zaujme svou hudební
poetikou, fantazií obraznosti,
svými variacemi dětsky
hravými a místy až rozver-
nými, střídáním žitých a sno-
vých poloh. Oživlá dřevěná
hračka Louskáček se ve ště-
rovečerní noci proměňuje v
hlavního aktéra a načas se
stane husarem, bojujícím se
samotným Myším králem.
Tady o výsledku bitvy roz-
hodne malá Mášenka (Klár-
ka), původkyně a hybatelka
děje. Představení okouzluje,
hudebně si podmaňuje divá-
ky.

Čím překvapilo ostravské
uvedení v Národním divadle
moravskoslezském, jehož
premiéra se konala 16. prosin-
ce? Především tím, že hostující
choreograf William Fomin
se tentokrát stal libretistou a
choreografem zároveň a nabí-
dl divákově svou interpretaci.
V úvodním dějství vystupuje
nikoliv děvčátko, ale dospělá
Klárka, šťastně provdaná za

BALET LOUSKÁČEK oslovuje děti a dospělé. Foto: Martin Popelář

Louskáčka. Neobvyklý začá-
tek dovoluje spojit klasický
balet s prvky moderní techni-
ky. Retrospekce se daří o to
spíše, že do hlavních rolí ob-
sadil Fomin excelentní Olgu
Borisovou-Pračikovou a spo-
lehlivého Lukáše Lepolda.
Oba odvedli znamenitý vý-
kon, v němž prokázali nejen
svou technickou a výrazovou
disponovanost, ale dali po-
hádce nový citový rozměr.
Vypovídá se v ní nejen o taju-
plné noci, ale také o zrovno-
právnění živého a neživého
světa, o proměnách neživých

předmětů, které se v emočním
světě stanou součástí bytí i toho
druhého. Potěší se tak divák
dospělý, jenž prahne po har-
monii a téži ze svých dětských
zážitků, na své přicházejí mali
diváci, protože v retrospekci
je baví pantomimický pohyb
loutek, půvabné výkony dět-
ského baletního sboru, ryt-
mické pasáže, z nichž vynikl
třeba ruský tanec v bravur-
ním podání mladého taneč-
níka Filipa Staňka. Krásné a ná-
padité řešená scéna Davida
Baziky, barevnost a efektní
světelné efekty, to všechno

umocňuje celkový dojem z
představení. Spolu s dobře ve-
deným operním orchestrem
pod taktovkou dirigenta Jana
Chalupeckého je vytvořen
kompaktní celek. Škoda jen, že
jeviště Divadla Antonína
Dvořáka neodpovídá svým
rozměrem žádoucím paramet-
rům velkého klasického bale-
tu, takže sborové scény náleži-
tě nevyzněly. Tady bychom se
ovšem začali zabývat něčím,
co není v umělecké moci in-
scenace a co se stává trvalým
limitem ostravské baletní
scény a choreografie.